

RISING & SHADOW

MAGAZINE

HRISTOS A INVIAT!!!

RISING SHADOW

ALL YOUR GODS

(Music: Alberto Bolocan/ lyrics: Paul Slayer Grigoriu)

I'm gonna paint my whole face
And then I'm gonna burn
I'm running in a death race
A way with no return

Our lives are full of sorrow
We're scattered though the land
Not sure about tomorrow
Yet sure we're gonna stand

Chorus:
There's no life that you can't take
There's belief that you can't shake
All your greatness proves too small
All your gods are gonna fall

You're worshipping with power
All lies you hold for true
And when your lives turn sour
Will your gods die for you?

We trust life, not words soulless
A God Who hears our call
A God Who saw us helpless
And suffered for us all

Chorus

Chorus 2:
There's no death that we can't die
There's a truth that we won't lie
When we reach the Kingdom's shore
One God stands forevermore

TOȚI ZEII VOȘTRI

(Music: Alberto Bolocan/ lyrics: Paul Slayer Grigoriu)

Îmi voi vopsi toata fața
Și apoi voi arde
Alerg într-o cursă a morții
O cale fără întoarcere

Viețile noastre sunt pline de durere
Suntem împrăștiți pe pământ
Nu suntem siguri de ziua de mâine
Dar siguri că vom rămâne în picioare

Refren:

Nu e viață pe care să nu o puteți lua
E credință pe care nu o puteți clătina
Toată măreția voastră se arată prea mică
Toți zeii voștri vor cădea

Slujiți cu putere

Toate minciunile pe care le credeți
adevărate
Și când viețile voastre se duc de râpă
Zei voștri vor muri pentru voi?

Noi credem în viață, nu în cuvinte fără
suflet

Într-un Dumnezeu Care ne aude chemarea
Într-un Dumnezeu Care ne-a văzut
neajutoraji
Și a suferit pentru noi toți

Refren

Refren 2:

Nu e moarte de care să nu putem muri
Este un adevăr pe care nu-l vom minți
Când ajungem la marginea Împărăției
Un Dumnezeu rămâne în veci

DESPRE EXORCISME

Întâmplări recente au agitat spiritele și au creat încă un violent curent de opinie împotriva Bisericii, acuzată că a rămas în Evul Mediu și că tratează cu metode obscure și barbare probleme cărora știința medicală le-a găsit sau este pe cale să le găsească răspunsul. Exorcismele sau simulacrele de exorcism au devenit subiecte de primă pagină. Se cer lămurite unele lucruri. Biserica Ortodoxă, ca și Biserica Romano-Catolică, cred în existența

diavolilor și în posibilitatea ca una sau mai multe dintre aceste creaturi spirituale (fără trup), îngeri căzuți, să posedă un om. Însă aceasta nu are legătură cu tulburările psihice – Biserica nu se opune nicidecum științei medicale, și nu confundă o criză de epilepsie sau o boală a minții cu influența directă a demonilor. Pentru a înțelege mai bine cum este privită și tratată posesia în Biserica de Răsărit, iată un scurt dialog pe această temă al

(continuare în pag.5)

**ȘFĂNTUL ÎNECAT
ÎN BUZAU**

Pag.4

**FALSII
ȚAȚI**

Pag.2

LICANTROPIE ȘI DEMAGOGIE

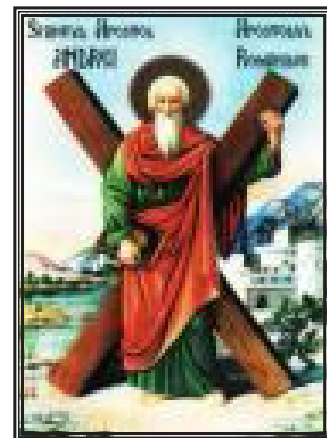
sau

DESPRE O PSEUDO-SPIRITUALITATE „DACICĂ”

Ridicarea neopăgânismului în Europa este o realitate evidentă pentru oricine are ochi de văzut. Sătul de aridul materialism la care a adus exacerbarea pozitivismului, omul contemporan caută surse de spiritualitate, răspunsuri la întrebările esențiale ale existenței, pe care știința, oricât de evoluată, nu va putea niciodată să le dea. În această goană după realități mai profunde decât suprafața văzută a lucrurilor, el nu se îndreaptă însă spre creștinismul sub semnul căruia s-a născut cultura europeană. Cauzele sunt multiple, de la diluarea mesajului Bisericii catolice și protestante, până la superficialitatea omului modern, însă nu este locul să le discutăm aici. Ca surrogat, europeanul (și americanul, a cărui obârșie culturală este tot europeană) se îndreaptă spre vechile credințe păgâne, de cele mai multe ori percepute sincretic și eventual amestecate cu concepte familiare, în limbaj pseudo-științific, marcând intrarea în așa numita nouă eră, „new age”, era unei așa-zise spiritualități universale. Fenomenul nu este nicidecum subteran, așa cum le place unora să creadă, ci e prezent, sub forme mai subtile sau mai explicite în aproape fiecare aspect al vieții contemporane, de la banalele reclame pentru mâncare până la popularele cursuri de „descoperire a sinelui” etc.

Fenomenul, în manifestările sale cele mai superficiale, dar și în cele mai profunde – și la ele mă voi referi în continuare – a apărut și la noi, sub haina atrăgătoare a unei „spiritualități dacice”. Nu voi analiza aici fațetele diverse ale (neo)păgânismului european în general, ci mă voi opri la cel autohton. Am intrat în contact mai apropiat cu primele manifestări de acest tip printr-un document trimis

de un curajos anonim, care a citit probabil primul număr al RS Magazine, document urmat la scurt timp de un e-mail plin de insulte la adresa creștinismului și a noastră. Urmând firul indicat, am intrat și pe site-ul uneia dintre organizațiile importante de propagare a „spiritualității dacice”, Gebeleizis, și am încercat să fac un rezumat al concepțiilor acestei mișcări, și cu ajutorul documentului sus-amintit, semnat de un oarecare dr. (ph. d) Constatin Burlacu. Esența mesajului este că „adevărata moștenire spirituală” a neamului nostru este cea rămasă de la daci, care a fost însă uzurpată de creștinism, și că soluția pentru renașterea noastră este reîntoarcerea la izvoarele religiei noastre străvechi, abandonarea tradiției și credinței creștine, și viața după vechile principii păgâne (cel mai important dintre ele fiind „Puterea este Dreptul”), în Dacia noastră, „cea mai europeană țară, inima Europei, matca Europei, Țara Sfântă, Țara Zeilor și Țara Soarelui”. În trecut fie spus, acestea sunt ilustrate cu imaginea unei biserici norvegiene în flăcări, imagine care a făcut oareșice vâlvă la începutul anilor 90, în perioada evenimentelor sângeroase din jurul noului val de black-metal scandinav. Pornind de la aceste idei este dezvoltată o concepție rasistă (în sensul filosofic-ideologic al cuvântului), cu accente ce amintesc de desuetul sămănătorism (urmașii dacilor trebuie să se întoarcă la sate, părăsind corupția mediului urban), și bazată, pasămite, pe o moștenire spirituală uitată, dar nu mai puțin prezentă. Toate acestea sunt, pentru oricine le privește cu atenție și bun simț, falsuri grosolane. Vom vedea mai jos de ce.

„Studiul” lui Constantin Burlacu este mai hilar decât cele prezentate pe site-ul Gebeleizis, prin aceea că abundă în greșeli, de la cele ce țin de cunoașterea elementară a istoriei, până la agramatismele. Vorbim, vă reamintesc, despre un „ph. d”. Deși contestă cu orice prilej creștinismul, împroșcând cu insulte și amenințări, Burlacu folosește, în argumentarea sa, la fiecare pas expresii de genul „religie diabolică” (cu referire la iudaism și creștinism), „creaturi diabolice și satanice” și „oameni ce se vând pentru arginții lui Juda”. În viziunea autorului nostru, cea mai mare plagă a omenirii sunt „jidanii”, aceștia nefiind însă numai poporul evreu, ci și creștinii, toți francmasonii și chiar și grecii. Într-o expunere „istorică”, ni se prezintă începuturile acestui trib nomad, care s-a instalat pe pământurile pe care le-a locuit pentru că membrii săi erau „leproși și plini de bube”, astfel încât băștinașii au fugit din calea lor. O parte a „tradițiilor lor mincinoase” a fost scrisă în Pentateuh, care, după părerea lui Burlacu, reunește primele șase cărți ale Bibliei. Nu e nevoie de nici un critic biblic, ci de o simplă privire etimologică, pentru a înțelege că atâta timp cât este vorba despre rădăcina „penta” – cinci, vorbim despre primele cinci, nu șase cărți, adică scrierile lui Moise, care stau la baza legii Vechiului Testament. Amănunte ne semnificative pentru domnul doctor, care, mergând mai departe, ne spune că pe teritoriul românesc nu au existat biserici creștine înaintea secolului al XIV-lea. Falsul istoric este

evident, de vreme ce, dacă despre activitatea misionară a Sfântului Apostol Andrei pe teritoriul Scythiei Minor să spunem că nu există surse atât de clare pentru un cercetător laic, în schimb în actul martiric al Sfinților Epictet și Astion, morți în anul 290, sub persecuția lui Dioclețian, se face referire la „prea fericitul Evangelicus”, episcopul și întâistătorul sfințelor lui Dumnezeu biserici din Scitia Mică, iar alți episcopi – care nu puteau fi episcopi fără a avea eparhie, cu biserici, viață monahală și toate celelalte – sunt menționați de actele acelor vremuri. Poate cea mai cunoscută dovadă sunt moaștele Sfinților Martiri Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel, descoperite în județul Tulcea în anul 1971, care aparțin unor creștini uciși fie în timpul persecuției lui Dioclețian, fie în timpul împăratului Liciniu, fiind astfel unele dintre cele mai vechi și bine păstrate moaște creștine din lume. Nu voi insista însă asupra acestor fapte, pentru că depășesc sfera analizei de față, care caută să se concentreze asupra așa-ziselor valori „dacice”. De aceea, despre „studiul” lui Constantin Burlacu voi mai spune doar că merge mai departe în aceeași linie de amestecuri și falsuri, citând trunchiat istorici care oricum sunt priviți cu prudență de comunitatea științifică, vorbind despre persecuții inexistente împotriva păgânilor de pe teritoriul românesc („li se tăia limba și gura”), transformându-i pe creștini în „adepti ai societății secrete judeomasonice” (când se știe că, de pildă, Sfântul Sinod al BOR a condamnat în 1936 în mod oficial francmasoneria) și ajungând să se considere un demn urmaș al unor Ștefan cel Mare și Mihai Eminescu, dar și al „marelui ideolog național, Corneliu Zelea Codreanu”, a cărui singură greșeală, în viziunea lui Burlacu, e că și-a numit organizația după Sfântul Arhanghel Mihail, „un jidan oribil și sinistru”. (Iată că dacă, în vremurile mai vechi, unii au găsit de cuviință să discute

despre sexul îngerilor, doctorul nostru „traco-dac” deschide dezbaterea despre naționalitatea lor). Mărturii istorice inexistente, cuvinte noi în limba română („excortă”, „psalmile lui David”), dezacorduri („un rol important îl are și serviciile secrete”), cam așa e scris până la capăt acest document, care oferă și o explicație proprie la răul din lume: „Oamenii în general nu sunt răi, dar anumite condiții impuse mai cu seamă de conspirația internațională jidănească și colaboratorii ei, îi pun în situații dificile, să-și piardă de multe ori cumpătul și să nu mai poată face distincția între bine și rău.” Pentru a fi onești până la capăt, trebuie să subliniem că materialele de pe site-ul Gebeleizis nu au aceleași erori gramaticale și, cu câteva excepții, nici aceeași violență a limbajului. Ideile de bază însă sunt în mare aceleași, și premisele istorice și ideologice la fel de greșite.

Vechea spiritualitate a dacilor a constituit o sursă de interes pentru multe dintre marile figuri ale culturii noastre și, ulterior, și pentru scena rock autohtonă, unul dintre exemplele cele mai ilustrative în acest sens fiind superbul album „Zamolxe”, al celor de la Sfinx. Falsele interpretări nu au lipsit nici ele, deși au fost mult mai puțin numeroase decât studiile pertinente, iar pe scena metalică au ieșit prima dată la iveală într-o prezentare mai veche a grupului timișorean Negură Bunget. Acolo citeam o prezentare a poporului român bazată pe cartea lui Drăghicescu, care a făcut ceva vâlvă în vremea apariției, în care acesta era înfățișat într-o lumină negativă, lucru ce se potrivea bine cu imaginea „black” a lui Negură Bunget. În continuare li se spunea cititorilor că strămoșii noștri l-au prins pe cel care a încercat să-i creștineze, Sfântul Apostol Andrei, și l-au răstignit pe o cruce întoarsă. Faptul că avem de-a face cu o minciună spusă deliberat reiese și din aceea că bateristul grupului a studiat istoria Bisericii și nu avea cum să ignore faptul că Sfântul Apostol

Andrei a fost răstignit NU pe teritoriul Dobrogei, ci în orașul Patras, din Ahaia (Grecia de astăzi) și NU pe o cruce întoarsă (aceia a fost Sfântul Petru, martirizat la Roma), ci pe una în formă de X, și că deci moartea sa nu are nici o legătură cu strămoșii noștri.

Fără îndoială, spiritualitatea dacică a existat și putem spune că, în anumite forme, elemente ale ei s-au perpetuat, deși conținutul ei nu este nici pe departe atât de clar cum sugerează noii noștri păgâni. Studii aprofundate, din ce în ce mai numeroase, cum ar fi cel realizat de arh. Silvia Păun, vorbesc despre asemănări ale unor elemente de cultură și artă populară pe întreg teritoriul european și nu numai, ce dau mărturie despre legături spirituale strânse, datând din epoca prelatină. Într-adevăr, așa cum se spune și pe site-ul Gebeleizis, există similitudini de natură grafică și geometrică între semnele unei posibile grafii (fie că este vorba despre pictograme sau alt fel de „litere”) a strămoșilor noștri, păstrate până astăzi pe „răbojul” (brâul) unor țărani români din zonele Cucuteni (unde folcloristul Teodor Burada a descoperit o adevărată cultură populară), Buzău, Vrancea, Bucovina, Orăștie, Munții Apuseni etc. și vechi semne din alte zone, printre care și rune germanice. Alte simboluri ale artei populare par a trimite spre pelasgi și spre moștenirea lor culturală. Deci semnele unei culturi străvechi există și ascund în ele concepția unei civilizații încă prea puțin cunoscută. Însă mesajul lor NU este în nici un caz cel pe care vor să-l impună noii păgâni autohtoni. Iar asta în primul rând pentru că nu s-a găsit până astăzi nimeni capabil să descrie acele semne ale timpurilor trecute, tot ce s-a făcut fiind supoziții, interpretări simbolice. Iar acestea, când sunt rodul unor cercetări autentice și nu impulsuri juvenile ale unor minți înfierbântate de ura pentru Hristos, nu au nici o legătură cu ideile fundamentale propagate de Ge-

beleizis, Burlacu & co. Fundamentele unei culturi preromane pe teritoriul românesc se cer încă descifrate.

Într-o convorbire particulară, Silvia Păun îmi spunea că cercetările ei o fac să presupună existența unui fond creștin destul de prezent pe teritoriul nostru înainte de romanizarea dacilor. Era însă doar o presupunere și, ca om de știință onest, nu a afirmat-o niciodată, așa cum nu o vom face nici noi. În schimb ipoteza marelui istoric român Vasile Pârvan, care afirmă că existența creștinismului în Dacia înainte de anul 270 după Hristos „este o necesitate logico-istorică” începe să fie susținută de acte martirice a căror vechime nu este contestată de nici un om de știință. Nu vreau să fiu înțeles greșit, de aceea subliniez că nu vreau să spun, prin rândurile de față, că dacii au fost creștini. Însă afirmația conform căreia vechea mitologie și religie traco-dacă este purtătoare

de valori „total opuse celor iudeo-creștine” este o eroare ce nu poate fi demonstrată pe baza nici unui izvor istoric sau cultural. Dimpotrivă, așa cum arată în studiile sale pe această temă Mircea Eliade, pătrunderea creștinismului în lumea strămoșilor noștri s-a făcut fără convulsiile existente în alte părți ale Europei, tocmai pentru că în credințele dacilor existau elemente care păreau să-i pregătească pentru acceptarea noii învățături. Unii cercetători vorbesc și despre modul de viață al unora dintre daci (pleistoi), care s-ar fi asemănat celui al comunității eseniene de la Marea Moartă, un mod de viață foarte apropiat de monahismul creștin. Cum însă nu toată comunitatea științifică este de acord asupra acestei ipoteze, o vom menționa doar cu titlu informativ. Este însă cunoscută credința strămoșilor daci în viața de după moarte și în nemurirea sufletului, cea

care, după Mircea Eliade, a dus tocmai la acceptarea ușoară a creștinismului și a dat naștere unei sinteze pe care marea istoric al religiilor a numit-o „creștinismul cosmic al românilor”.

Mărturiile, câte există, despre civilizația dacică, sunt departe de a fi epuizate sau suficient înțelese. Cert este că nu avem nici un mesaj clar de la Deceneu (așa cum se insinuează pe Gebeleizis, unde un cuvânt al acestuia e socotit mai important decât zece Evanghelii), ci doar un imens patrimoniu de cercetat, pentru a ne înțelege rădăcinile. Avântul anticreștin și neopăgân, de inspirație norvegiană, al societății Gebeleizis și al tuturor celor ce-i susțin orientarea nu are însă nici o legătură cu spiritualitatea, cu dăcii și cu atât mai puțin cu adevărul.

SFÂNTUL ÎNECAT ÎN BUZĂU

În secolul IV, între anii 370-372 regele goților Athanaric a pornit, ca atâția alții înaintea lui și după el, persecuția împotriva creștinilor. Stabilit în Dacia nord-dunăreană, în război cu împăratul romano-bizantin Valens, Athanaric a fost pus să fie prinși cei se închinau lui Hristos, bătuți, înecați și arși de vii. Sângele martirilor a sfințit atunci pământul Daciei Traiane.

Sava, numit de unii „Gotul” (prin folosirea eronată a lui Getul), de alții „Romanul” a ajuns în tinerețe cântăreț bisericesc și se presupune că s-ar fi călugărit, împreună cu duhovnicul său, preotul Sansala. Toate acestea par să fie semnele unei vieți obișnuite, așa cum vedem încă în comunitățile ortodoxe din zilele noastre.

În anul 372, într-a treia zi de Paști, după lăsarea întinericului, Atarid, unul dintre conducătorii armați

ai lui Athanaric, i-a prins pe preotul Sansala și pe Sava, i-a legat și după ce i-a bătut și chinuit, le-a cerut să se închine idolilor. Întărit de cuvântul lui Hristos, Sava i-a înfruntat și a fost condamnat la moarte prin înecare. I s-a legat un lemn de gât și a fost aruncat în râul Buzău (Mousaios), însă unii dintre soldați au vrut să-l elibereze. „Împliniți porunca ce vi s-a dat”, le-a spus el. „Eu văd dincolo de râu ceea ce voi nu puteți vedea. Văd pe cei care așteaptă să ia sufletul meu și să- ducă în lăcașul slavei lui Dumnezeu...”

Martiriul Sfântului Sava de la Buzău ne este cunoscut din corespondența Sfântului Vasile cel Mare, unul dintre marii teologi ai Bisericii Ortodoxe, care cerând printr-o scrisoare ce ni s-a păstrat până astăzi moaște de sfinți, le-a primit tocmai pe cele ale mucenicului originar din părțile Daciei. Faptul are și o importanță culturală, pentru că scrisoarea către Sfântul Vasile, trimisă împreună cu sfintele moaște, scrisă în limba greacă, este primul document scris cunoscut de pe teritoriul țării noastre.

Sfântul Sava este sărbătorit în ziua morții sale, 12 aprilie, iar cei care vor să-l cheme în ajutor o pot face printr-o scurtă rugăciune: „Sfinte Mare Mucenice Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!”

unor tineri cu Paisie Aghioritul, cuvios călugăr contemporan din Muntele Athos, ale cărui cărți de convorbiri duhovnicești caută să dea răspunsuri pe măsură unora dintre întrebările contemporaneității.

-Parinte, astazi au adus o indracita si ne-au rugat sa-i spunem preotului sa-i citeasca exorcisme. Ce sa facem?

-In cazul acesta e mai bine sa le spuneti sa randuiasca aceasta duhovnicul ei. Daca a intrat diavolul in ea inseamna ca sau ea, sau parintii ei au facut un oarecare pacat greu, si i-au dat drepturi, pentru ca pacatul il aduce pe diavol. Daca nu se pocaiesc si nu se marturisesc, nu pleaca pacatul si, prin urmare, nu pleaca nici diavolul. Sau poate si pentru un alt motiv a ingaduit Dumnezeu sa se indraceasca.

-Parinte, indracitii sunt ajutati prin exorcisme?

-Depinde. Exorcismele ajuta atunci cand se citesc la un copilas indracit, care nu a dat drepturi diavolului si nu stie inca despre spovedanie, sau la unul mare care si-a pierdut mintile si nu se poate marturisi. Atunci cand cel indracit este in toate mintile, trebuie mai intai sa se ajute afland in ce a gresit de s-a indracit, sa se pocaiasca, sa se spovedeasca si dupa aceea, daca trebuie, sa i se citeasca exorcisme. Pentru ca si numai prin rugaciunea de iertare poate fugi diavolul.

Unii preoti aduna si pe cei ce au diavol si pe altii care au vreo boala si le citesc tuturor la un loc exorcisme. Unul avea parkinson si i-au citit exorcisme. Iata si astazi au adus pe un batran despre care spuneau ca este indracit. Mana lui cea stanga se misca incolo si incoace. Il apuca si crize. „De cand esti asa?” –il intreb. „De mic”, -imi raspunde. M-am mirat. Dupa aceea am observat ca partea stanga a capului era putin tescuita. La nastere, se vede ca a patit ceva si dupa aceea a avut probleme. Sa aiba sarmanul durerea sa si sa i se spuna ca are diavol, sa-i citeasca exorcisme, „iesi duhule necurat...” si sa se faca de ras in lume! Nu merge. Cati copii, care sunt considerati indraciti, nu au diavol nicidecum! Mi-au adus odata un tanar de 25 de ani despre care spuneau ca are diavol. I-am dat agheazma si sarmanul nu a reactionat deloc. „Ce face

copilul?” –il intreb pe tatal lui. De cand a patit asta?” „De la sase ani, -imi raspunde. Atunci l-am adus mort pe bunicul lui si copilul, cand l-a vazut, a fost socat”. Sarmanul a suferit o zguduitorura nervoasa. Si unuia mare i se poate intampla asta, cu cat mai mult unui copilas. Si apoi sa-l aiba de copil indracit!

-Parinte, exorcismele se citesc si in taina?

-Este mai bine in taina. De regula exorcismele trebuie sa se citeasca cu durere, cu smerenie, nu cu mandrie. Atunci cand preotii citesc cu voce tare si cu mandrie „iesi duhule necurat”, diavolul se salbaticeste, se manie si poate exploata egoismul celui indracit spunandu-i: „Ia te uita, te face de ras inaintea lumii; ia si da-i cateva copii astuia”, si atunci cel indracit incepe sa-l bata pe preot. Si astfel nu fuge diavolul, ci fuge parintele cu molitfelnicul... Odata un preot a spus unui indracit: „Iti poruncesc, duhule necurat, sa pleci din omul acesta!”. Ei, pentru ca mi-ai poruncit, nu plec...” - ii raspunde diavolul prin gura celui indracit. De aceea le spun preotilor ca, atunci cand citesc exorcisme, niciodata sa nu strige: „iesi, duhule necurat...” asa, ca si cum diavolii nu ar auzi!

Dar si rudele celui indracit nu trebuie sa spuna altora ca vor chema preotul sa-i citeasca exorcisme. Este mai bine sa spuna ca se va citi un paraclis, si sa lase sa se citeasca exorcismele cu voce scazuta.

Diavolul se poate prezenta ca inger sau ca sfant. Diavolul camuflat in inger sau in sfant emana tulburare – ceea ce are el – in timp ce adevaratul inger sau sfant intotdeauna emana bucurie paradisiaca si veselie cereasca. Diavolul care se prezinta ca inger de lumina dispare atunci cand omul isi aduce un gand smerit.

Alteori vrajmasul se apropie de om in somnul sau si-i arata diferite vise, ca sa

se mahneasca atunci cand se trezeste. De aceea sa nu le dai nici o importanta; sa-ti faci semnul crucii peste tine si sa spui rugaciunea pana ce te va lua somnul. Cu cat le dai importanta, cu atat mai mult va veni vrajmasul sa te ispiteasca. Diavolul poate lua chipul unui om sau al unui Sfant si sa apara in somnul cuiva.

-Parinte, din vise poate prevedea cineva ceva ce i se va intampla?

-Nu, nu dati atentie viselor. Fie placute, fie neplacute de sunt, nu trebuie sa credem in ele, pentru ca exista primejdia inselarii. 95% din vise sunt inselatoare.

-Parinte, cum iti poti da seama daca cineva este inselat?

-Chiar si din infatisarea lui iti poti da seama. Cel inselat afiseaza o falsa nepatimire exterioara. Se vede smerit si bland, dar inlauntrul sau ascunde inalta parere ce o are despre sine. Daca va uitati in ochii lui, veti vedea ca ii vede pe ceilalti oameni ca pe niste biete furnici. Dar iti poti da seama si din cele ce le spune.

-Parinte, cum se va putea pazi cineva de inselati?

-Ramanand in staulul Bisericii noastre. Desigur, daca cineva urmeaza pe un inselat din nestiinta, Dumnezeu nu-l va lasa. Il va ajuta sa-si dea seama de greseala sa si sa se intoarca la adevar.

-Parinte, am citit undeva ca diavolii ne vor chinui in cealalta viata chiar si pentru un gand rau ce nu l-am spovedit.

-Asculta, atunci cand omul se pocaieste si spune duhovnicului sau tot ceea ce-si aduce aminte, fara ca sa aiba intentia de a ascunde ceva, s-a terminat; tangalaki nu mai are nici o stapanire asupra lui. Iar cand nu isi va spovedi intru cunostinta o parte din pacatele sale, se va chinui in cealalta viata pentru acestea.

(Cuviosul Paisie Aghioritul-Chilia Panaguda, de langa Kareya-Sfantul Munte Athos)

www.vietile-sfintilor.ro

Cum să nu ne revoltăm în fața suferinței

Încă din tinerețe mă întreb la ce serveste suferința și nu am găsit încă răspunsul potrivit. Am constatat că pentru toată lumea, pentru cei care suferă și pentru cei care nu suferă, suferința este în același timp o realitate, o problemă și o taină. Realitate pe care nu o putem evita, problemă pe care nimeni nu a reușit să o rezolve, suferința rămâne taină. De fapt, nu e important ceea ce credem sau gândim despre suferință; important este raportul pe care îl avem cu propria noastră suferință. Ce putem face ca să nu suferim?

Biserica nu vrea ca oamenii să sufere. În timpul slujbelor noi ne rugăm pentru un „sfârșit creștinesc vietii noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem”. Biserica dorește ca credincioșii să-și ducă viața în liniște și pace, și cât este posibil, să nu sufere. În timpul Sfintei Liturghii ne rugăm de asemeni pentru conducătorii Bisericii, pentru episcopul nostru, „ca Domnul să-l păzească întreg, în pace, cinstit, sănătos, îndelungat în zile”. După ce am făcut această cerere pentru conducătorii Bisericii, o facem și pentru noi toți, pentru că adăugăm: „pe toți și pe toate”.

Biserica dorește, deci, ca toți oamenii să trăiască în pace, să fie sănătoși și să aibă zile îndelungate. Ea nu încurajează suferința, dar ne învață să o suportăm atunci când o întâlnim, să acceptăm partea noastră de suferință, să o primim pentru binele nostru. Să nu ne dorim suferința, dar să o acceptăm dacă vine. Nu e nevoie ca toți oamenii să aibă partea lor de suferință. Unii sunt scutiți, alții o pot suporta cu ușurință, iar pentru alții este un adevărat chin. Când spun asta mă gândesc în special la suferința fizică. Cunosc persoane care suportă o suferință adâncă, care nu se pot mișca de pe patul de boală, și care totuși radiază de bucurie, o bucurie pe care ceilalți, deși sănătoși fizic, nu o au. Unii se revoltă în fața suferinței, iar alții o ignoră. În fiecare din aceste cazuri trebuie să luăm în considerare intensitatea suferinței, căci sunt suferințe care-l pot distruge pe om.

Sunt însă persoane despre care credem că suferă, dar care știu cum să se comporte în fața suferinței, anihilând-o. Un medic român, care crede în Dumnezeu, spunea că sunt două lucruri pe care omul nu le poate face fără credința în Dumnezeu: să crească copii buni și să suporte o mare suferință. Eu cred, de asemeni, că cei ce au de purtat o cruce grea, au și puterea de a duce ușor, fiind persoane care cred în Dumnezeu. Ei primesc partea lor de suferință ca venind din

măinile Domnului, știind că dacă Domnul a îngăduit-o, nu e în zadar. Sfântul Marcu Ascetul spunea că nu e important să știm de unde vine suferința, ci să știm cum să o primim fără să ne revoltăm. Un părinte din mănăstirea noastră, părintele Arsenie Boca, spunea: „Dacă tot trebuie să suferim, măcar să nu suferim zadarnic”. Pentru a putea folosi suferința spre binele său, omul trebuie să creadă că suferința are un sens pentru el, chiar dacă pe moment nu înțelege. De fapt, cel care înțelege și știe cum să suporte suferința, nu mai suferă.

Asspune că suferința e o realitate pe care avem dreptul să o evităm, dacă putem, o problemă pe care avem dreptul să o rezolvăm, dacă ne stă în putință, dar trebuie să ne plecăm în fața tainei și să folosim suferința care ne este dată pentru progresul nostru spiritual.

Dacă nu putem să ne înțelegem propria suferință, nu vom putea înțelege nici suferința celorlalți. Putem totuși să încercăm să-i ajutăm să-și poarte suferința. Este chiar o datorie, căci Domnul ne-a chemat să-I fim colaboratori, să ne ajutăm aproapele. Fără a avea puterea de a vindeca, avem datoria de a face tot ce ne stă în putință pentru a-l ajuta pe cel de lângă noi. Să ne gândim la cei patru care l-au adus în fața Domnului pe paralizicul din Capernaum. Ar fi putut să aștepte să se întâlnească cu Domnul, dar ei au simțit nevoia să-l aducă pe prietenul lor cât mai repede în fața Domnului, pentru a fi vindecat. Si-au dat seama că ei nu-l puteau vindeca, dar au știut că Domnul o poate face.

Totuși, Domnul nu vindecă mereu. Pe unii îi lasă să sufere, pentru binele lor și al celor din jur. Am constatat adesea că oamenii care suferă sau care au trecut prin mari suferințe, sunt oameni puternici. Ei au căpătat o altă perspectivă asupra vietii și au dobândit unele calități pe care oamenii scutiți de suferință ne le pot avea. Suferința poate fi primită ca un dar, ca o îmbogățire. Unii simt suferința ca pe o nedreptate, ca pe ceva care nu ar fi trebuit să li se întâmple lor. Asta pentru că ei se compară cu ceilalți, ceea ce nu are nici un sens, fiecare om trebuie să-și trăiască viața care i-a fost dată. Fiecare are raportul său cu suferința, fiecare poate câștiga ceva din suferință. Cred că ceea ce trebuie să ne ajute este conștiința că Dumnezeu îngăduie această suferință și că ea are un motiv, chiar dacă noi nu-l știm. Această conștiință, sau mai bine zis această încredere, ne ajută să ne purtăm crucea cu seninătate.

Pot să vă asigur că credința în Dumnezeu ne ajută să suportăm o mare suferință. Să

ne reamintim însă că dacă am suferit, nici nu ne dorim să suferim, pentru că nici Biserica și nici oamenii nu o doresc. Să evităm suferința dacă putem? Da! Dar să nu fugim de crucea care ne mântuie. Domnul nu ne binecuvântează o asemenea atitudine. Căci Domnul ne cere să ne purtăm fiecare crucea, crucea lepădării de sine însuși. Fără cruce nu este mântuire; mântuirea nu ne vine numai prin Crucea Domnului ci și prin purtarea propriei cruci. Când trecem printr-o ispită, printr-o boală, printr-o durere, un necaz, ne întâlnim crucea pe care trebuie să o purtăm și ea devine într-adevăr crucea mântuirii noastre.

Să fim convinși că crucea ne este necesară pentru a ne mântui. Să-I cerem Domnului sănătate și tot ceea ce e bun, dar să-I cerem și puterea de a accepta suferința atunci când ne este trimisă. Să-I cerem Domnului să ne întărească în credință pentru a putea face față tuturor încercărilor care ne vin, să-I cerem Domnului să ne ajute să purtăm cu bucurie suferința. Sfântul Isaac Sirul spunea: „Caută un doctor înainte de a fi bolnav și roagă-te înainte de venirea ispitei”.

Să ne pregătim să suferim, suferință fizică sau suferință morală. Pentru a putea răbda suferința morală și pentru a putea profita de ea, trebuie însă să ne smerim. Să nu ne tulburăm văzând că suferința este o realitate pe care nu o putem evita, o problemă pe care nu o putem rezolva, o taină care pentru binele nostru, pentru progresul nostru spiritual ne uneste cu Crucea Domnului. Ea este o taină care ne uneste cu suferința Domnului care avut milă de noi și ne-a mântuit, pentru că ne iubeste. Ea este o taină care ne uneste cu Domnul, care ne iubeste chiar și atunci când ne lasă să suferim și care ne sterge lacrimile atunci când știe că suferim pentru binele nostru.

Noi nu suntem singuri. Dumnezeu este cu noi. Să credem că îngerul nostru păzitor ne însoteste pretutindeni, că Maica Domnului ne ocroteste mereu și la bine și la rău. Să credem că mila Domnului ne însoteste mereu.

*Pentru informații, întrebări sau comentarii legate de această revistă, ne puteți contacta la adresa paulslayergrigoriu@yahoo.com

*De asemenea puteți vizita site-ul formației Rising Shadow la www.kaservices.ro/rising

*Link-urile din această revistă sunt recomandări și nu implică nici un contract între noi și proprietarii site-urilor respective.